

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfő:	17:30 Csemő felnőtt katekézis, 19:00 Fiatal házások
Kedd:	15:00 Szent László fiúkör, 18:00 Haladó katekumenek
Szerda:	17:30 Igekör, 18:30 Felnőtt katekézis
Csütörtök:	19:30 Kezdő katekumenek
Péntek:	15:00 Szent Teréz lánykör, 18:00 Középsikolás hittan csoport
Vasárnap:	9:00 Ministráns foglalkozás

Hirdetések

1. Liturgikus ünnepek a héten: hétfőn a *lateráni bazilika felszentelését* ünnepeljük, szerdán *Tours-i Szent Márton püspökre*, pénteken pedig a *magyar szentekre és boldogokra* emlékezünk.
2. Krisztus Király ünnepének előestéjén, **november 21-én**, szombaton **délután 5-kor szentségimádást** tartunk, amivel a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus készülétebe kapcsolódunk be.
3. Kérjük, hogy akik még nem fizették be az **egyházi hozzájárulásukat** az idei évre, azok tegyék meg a hátralévő két hónapban a plébánia irodájában.
4. Ferenc pápa különleges rendelkezése révén egész november hónapban teljes búcsút nyerhetnek azok, akik *temetőt* látogatnak és imádkoznak az elhunytakért, vagy akik vallásos lelkülettel *templomot vagy kápolnát látogatnak*, elimádkozzák a Miatyánkot és a Hiszekegyet.

- Jean, mi ez a dobogás? - Gyakorlatoznak a futórozsák, Uram! *** - Jean, kóstolja meg ezt a konyakot! Mit talál benne furcsának? - Azt, hogy megkínált veled uram! *** - Jean, mi ez a dübörgés a szekrényben? - Csak a ruhák mennek ki a divatból! *** - Jean, ugorjon le a boltba tejért!- Igen uraaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaam....

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2020. november 8. XIII. évf. 70. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP

„Virrasszatok, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát!” (Mt25,13)

Egy olyan időszak kezdődik az egyházi életben, aminek kulcsszava a „várakozás” szó lehetne. Krisztus Király ünnepéhez közeledve az Úr második eljövételét várjuk, azt követően pedig, az adventi időszakban Jézus születésére hangolódunk. Jézus már eljött kisbaba alakjában, de még nem tért vissza a dicsőség Uraként. Ennek a kettős Úrjövethetnek a „koordináta-rendszerében” éljük keresztény hivatásunkat. Ez az évszak lehetőséget kínál arra, hogy növekedjünk a virrasztó, azaz „várakozó hit” erényében. Ez a hit jellemezte például Ábrahámot, akinek Isten megígérte, hogy nemzetsége olyan népes lesz, mint az ég csillagai, ám akinek aztán 25 évet kellett várnia, mire megszületett elsőszülöttje feleségétől, Sárától. Az evangéliumban pedig olvasunk egy asszonyról, aki vérnyomásban szenvedett, és akinek a hitét a 12 éven át tartó sikertelen orvosi kezelés sem törte meg, ellenkezőleg: azzal a hittel közeledett Jézushoz, hogy ha csak a ruhája szegélyét érinti is, meggyógyul. A hosszú várakozás ellenére sem adta fel a reményt, hanem hittel várta a gyógyulását! Jézus szeretne nekünk is ilyen „csodaváró” hitet ajándékozni nekünk. Egészen más úgy imádkozni, hogy hiszünk is, hogy Isten meghallgatja és teljesíti az imánkat, mint úgy, ha csak rezignáltan, reflexből ismételtgetjük a bevett imáinkat... Hiszek, Uram, segíts hitelenségemen! Növelj bennem a várakozó hitet, hogy a nehézségek ne tudják kedvemmet szegni, hanem annál nagyobb bizalommal folytassam mennyei trónod ostromlását!

Imádkozzunk az elhunytakért Szent Ágostont követve!

Ágoston püspök vallomásainak könyvében számol be édesanyja, Mónika haláláról és arról a lelki folyamatról, amely személyes gyászat kísérte. A szeretett személy elvesztése először néma döbbenetet váltott ki benne, később ennek helyét a fájdalom könnyei vették át, majd ahogy enyhült Ágoston bánata, lassanként visszaidézte Mónika életének emlékét, hogy milyen jámborul szolgálta Istent, és hogy mennyi gyöngédséggel és milyen engedékenyen bánt családjával.

Később újabb, másfajta szomorúság vesz erőt Ágostonon, amely, ahogy írja: „akkor szakad ki lelkemből, amikor rettegve fontolgotom az Ádámban elköltözött lelkek sorsát”. Örömmel ad hálát azokért a jó cselekedetekért, amelyeket Mónika Isten kegyelme folytán élete során végbevitt, de egyúttal imádkozik is Istenhez anyja bűnei miatt: „Tudom, hogy anyám könyörületes volt cselekedeteiben, tudom, hogy igaz szívből megbocsátott minden ellene vétkezőknek; bocsásd meg te is vétkeid, amit elkövetett annyi éven keresztül az üdvösség vize [tudniillik a keresztsége] után.”

Vajon miért beszél így Ágoston? Van-e értelme imádkozni az elhunytakért? Keresztény hitünk válasza egyértelmű igen, akár egyénileg, akár a közös istentisztelet során tesszük. Nyilván nem azért, mintha Istennek emlékeztetőre volna szüksége, hogy ne felejtsen el irgalmas lenni, mint ahogy egyéb imádságok esetében sem ez a helyzet. Hiszen Isten, amint tudásában, úgy szeretetében és irgalmában is tökéletes.

Azért imádkozik az elhunytakért az ember, amiért bármi másért is teszi. Az Istennek elmondott kérések nem Istennek, hanem az embernek válnak a javára. A halottakért végzett ima nagyban elősegíti, hogy gyógyuljon az a sérülés, amely az eltávozottak és az itt maradottak közötti kapcsolatban keletkezett. Valakinek az elvesztését igen gyakran kíséri természetes módon a félbeszakítotttság érzése és ezzel együtt bizonyos fokú lelkiismeret-furdalás.

A keresztény azért imádkozik az elhunytjaiért, mert hisz a szentek közösségében, vagyis abban, hogy az e világból elköltözöttekkel is

összekapcsolja a hit közössége. Ez a fajta kommunikáció azt jelenti, a halál nem akadályozza meg, hogy egymás felé kinyújtsuk a kezünket. Sokszor ilyenkor, a halál után „tisztul ki” a kép, lesz a nézőpont tágasabbá, következésképpen a kapcsolat egyértelműbbé, a bocsánatkérés valóságosabbá, a kiengesztelődés vigasztalóvá válik.

A halottakért mondott ima ugyanakkor nem csupán vigaszt nyújt a gyászolóknak, hanem az elköltözött számára is erőt és bátorítást jelent. A földi világban is sokat jelent, ha valaki ott van mellettünk, jelen van számunkra, kísér bennünket. Vegyük például, ha egy gyerek úszni tanul. A szülei nyilván nem tanulhatják meg helyette, de a medence széléről a jelenlétük bátorítást és biztatást adhat neki, és ezzel könnyebbé teheti a tanulóssal járó nehézséget. Ugyanez működhet akkor is, ha valaki a mennyországbeli életet kell hogy elsajátítsa.

A halottakért felajánlott imádságokkal a megholtakat biztosítjuk szeretetünk felől akkor, amikor kénytelenek elhagyni azt a világot, amelyet ismernek, és meg kell tisztulniuk azért, hogy megszülethessenek valami újra. A tisztulás voltaképpen az az állapot, amikor valaki Isten színe előtt fájdalmasan ráeszmél arra, hogy véglegesen el kell szakadnia a földi élettől. (...)

Mégis a szomorúság és a gyász közepette erőt adhat a keresztény hit tanítása, hogy a halál nem szakít el végérvényesen egymástól. Így a fájó, metsző hiány az imádság által Istenben megnyugtató jelenlétté változhat.

Elizabeth Johnson amerikai teológus ezt írja erről: „Amikor szembesülünk szeretteink halálának némaságával, oly keveset tudunk, azt az egyet kivéve: engedni kell őket elmenni. Amikor elrepültek, volt, aki kitárt karral elkapja őket. A reménység ellenére is reménykedve (vö. Róm 4,18) azt állítjuk, hogy a szeretteink, akik meghaltak, nem a semmibe hullottak, hanem az élő Isten ölelésébe. És ez az, ahol megtalálhatjuk őket újra: ha megnyitjuk a szívünket Isten életének csendes nyugalma előtt, amelyben ők már laknak, nem pedig önző módon hívogatjuk őket vissza ide, ahol mi vagyunk, hanem leszállunk a saját szívünk mélységébe, ahol Isten szintén lakozik.” (Abounding in Kindness, 'Jósággal gazdagon') (Forrás: Pécsi Egyházmegye)